»πεθαμένη». Ἀφτὰ σημαντικὰ θὰ κέρδιζαν ἔτσι «Εἶναι σὰ βασιλοτοῦλα μὲ κίτρινο πέπλο καὶ πόδια »ἀσημένια. «Τὴ φαντάζεσαι σὰ νὰ χορεύῃ τάχα. .. »Εἶναι σὰ γυναῖκα πεθαμένη.» Τὸ «εἶναι σὰ γυναῖ»κα ποὺ εἶναι πεθαμένη» εἶναι μάλιστα πολὺ ἄσκημο. Σελ. 10 ἔχουμε «Ἔλεγα πὼς μόνο οἱ Ρωμαῖοι »φιλόσοφοι εἴτανε ποὺ κόβανε μόνοι τους τὴ ζωή »τους.» Ἀφτὸ εἶναι φριχτὸς ξενισμός. Τὸ σωστὸ εἶναι «Ἔλεγα πὼς μόνο (ἢ *μοναχὰ*) οἱ Ρωμαῖοι φιλό»σοφοι (καλύτερα *φιλοσόφοι*) κόβανε μόνοι τους τὴ »ζωή τους». Ἀφτὸ τὸν ξενισμὸ τὸν ἀγαπᾶ πολὺ ὁ κ. Ποριώτης. Ἔτσι παρακάτου μεταφράζει «Εἶναι »μερικοὶ ποὺ σκοτώνουνται μόνοι τους.»

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Η ΦΤΩΧΙΑ ΚΑΛΥΒΑ

Κάτασπρο χιονισμένο γνέφι, περνοῦσε τὸν Ἀρκουδίλα (1) καὶ στὸ ἀνοιχτὸ (2) ξαπλωμένο, μᾶς ἔριχτε τὴ σκέψη πῶς καὶ ἀφτὸ περνᾶ γιὰ νὰ ξαστερώσῃ, τὸ φωτισμένο ἄστρι! ποῦ πρῶτοι οἱ μάγοι προσκυνήσανε! καὶ οἱ τσοπάνιδες τὸ ἀληθέψανε.

Ἄστρι ἀβασίλεφτο. Ἄστρι αἰώνια στεκούμενο, ρίχνει τὸ φώτισμα στῶν Ἐκκλησιῶνε τὴ δόξα! Τὴ γιορτὴ τοῦ φτωχοῦ! Τὴν παρηγοριὰ τοῦ Χριστιανοῦ!

Ἄστρι ποῦ τραγουδάει τὴ γέννα τῆς Κτίσης! Γιατὶ ὁ ἄθρωπος εἶναι κτίση τῆς σκέψης, καὶ σκέψη ὁ πλάστης.

*

Οἱ ἀφέντες τῆς χώρας ἤλθανε; Ρωτοῦσε τὸ λαμπροχρίστο (3) ἡ γυναῖκα του. Ἤλθανε τ' ἀπομεσήμερο, οἱ σταλμένοι ἀθρῶποι τους. Πούλησα καὶ τὰ πουλιά, καλή μου γυναῖκα, ὅλα. Μπᾶ Χριστὸς καὶ Παναγιά! Πούλησες καὶ τὴν παληογάλισσα; Δὲν τὄπαμε, νὰ μὴν τὴν πουλήσῃς, νὰ μαγειρέψουμε,καὶ νὰ τὴ φᾶμε μὲ τὰ παιδιά;

Ἄκουσε, Βασίλω μου. Στὸ χωριὸ ἤλθανε καὶ πραματεφτάδες. Λογάριασα τὰ λεφτά, καὶ δὲ φτάνανε, οὔτε γιὰ τὸ γιορτιάτικο κερί, οὔτε γιὰ τὰ κουδούνια τοῦ κοπαδιοῦ μας. Φέτος φέρανε καὶ ἀπὸ τὴ Στεριὰ (4) πουλιά, ἀρνιά, γελάδια καὶ ἔπεσε τὸ παζάρι. Αἰτία βλέπεις θέλουν οἱ ἀφέντες, νὰ μᾶς ξεπέφτουν τὸ πρᾶμα.

Μοναχὰ τὸ ψωμὶ καὶ τὰ χρειαστά μας, ξέρουν καὶ ἀκριβένουν. Γιὰ 'δὲς τὸ κονισματάκι ἀφτὸ ἔχει δύο δραχμὲς· δείχνει τοῦ Χριστοῦ τὴ γέννα. Τὸ ἀγόρασα, ἐπῆρα καὶ τὰ ρέστα καὶ βρίσκουμαι φχαριστημένος. Τί λές;

Πάντα τέτοια ἄντρα μου, νὰ φέρνῃς. Πολλοὶ σου οἱ χρόνοι. Ἀλήθεια! πῶς ἀστράφτει ὁ Χριστός, στὴ ζουγραφιά! Μὰ κοίταξε καὶ τὴν κατσίκα καμάρι ποῦ τῶχει μὲ τὴν καινούρια κουδοῦνα!

*

Ἔφεξαν τὰ Χριστούγεννα. Ἡ ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ, ἐσκόρπαε μεγαλόπρεπα, στὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ «τὸ ἀστᾶτε πάνου» μὲ τὸν ἀχὸ τῆς καμπάνας Καὶ σὲ λίγο τὸ ἔμπα τῆς ἐκκλησιᾶς, ἤτανε γιομάτο, ὡς μέσα.

Κάποια σπήτια τῶν ἀρχόντωνε, ποῦ ἤλθανε ἀπὸ τὴ χώρα, νὰ γιορτάσουν, ἤτανε κλεισμένα!

Κοιμώνταν οἱ ἀφέντες. Θὰ τοὺς χάλαε κιόλας τὸ ξυπνητοῦρι τὸν ὕπνο. Μὰ τὴ χαρὰ ποῦ δείχνκε τὰ σπήτια τοῦ χωριοῦ, ἔσωνε νὰ φανερωθῇ, πῶς ὁ ἀγρότης καὶ ὁ τσοπάνης κάτι λατρέβουν σ' ἀφτὴ τὴν Κτίση, ἀπάνου στὴν ἀδιαφορία τοῦ πλούσιου, νὰ καταφρονάῃ ὅλα!

*

Γύρισε ἡ μέρα. Καὶ τὸ κοντόβραδο, φῶς λαμπρότατο ἔφεγγε τὴ φτωχὴ καλύβα τοῦ Λαμπρόχριστου μὲ τὸ ἀναμμένο τῆς γιορτῆς κερὶ στὸ καινούριο 'κόνισμα, μοσχοβολισμένο ἀπὸ τὰ ματοχάϊδια τῆς χαρᾶς, ποῦ τὸ κύτταζε ἡ φαμιλιὰ τοῦ Τσοπάνη. Ἐδειπνούσανε τὴ Χριστοκουλοῦρα.

Ἀλέφκι Κορφοί, 26 τοῦ Χριστοῦ 1906.

Κ. ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΣ

(1) Μαγεφτικὸς βράχος ποῦ στέκει τὸ Μοναστῆρι, ἡ Παναγιά, στοῦ Ἀλεφκιοῦ τὸν κάβο.

(2) Βρίσκω τὴ λέξη κατάλληλη=ἀτμοσφαῖρα.

(3) Ὄνομα χαρούμενο· κρῖμας ποῦ δὲ συνηθίεται.

(4) Ἀγνάντια τοῦ Νησιοῦ τῶν Κορφῶνε, Ἤπειρος.

'Ο ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὀφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεῖα Στουρνάρα), Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλή). Στὸ Βόλο βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἑνὸς χρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οἱ Κυβελοφάγοι.—Ἄτιμες καὶ τίμιες — Τὸ ἴσιο φέσι—Ποιοί μιλήσανα τίμια—Οἱ Βούργαροι τοῦ τύπου.

ΔΥΟ τρεῖς κύριοι ποὔτυχε νἄχουν ἐφημερίδα στὰ χέρια τους ρηχτήκανε σὰ λυσσασμένα σκυλιὰ ἐναντίο μιανῆς γυναίκας ποὔτυχε νὰ μὴν ἔχει ἀδέρφια νἄν τὴν περασπιστοῦνε. Οἱ παληκαράδες εἶναι Ἀθηναῖοι φημεριδογράφοι καὶ τὸ θῦμα τους εἶναι ἡ Κυβέλη.

Ἀρκετὰ μᾶς ἀναγουλιάσανε μὲ τὶς μπαγιάτικες ἠθικολογίες τους οἱ κύριοι αὐτοὶ πέρσι ποὺ ἡ Κυβέλη ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι· καὶ τὶς ἴδιες ἠθικολογίες, τώρα ποὺ ξαναγύρισε Κυβέλη ἀπὸ τὸ Παρίσι, μᾶς τὶς ξανασερβίρισαν ξαναζεσταμένες, ὄχι γιὰ νὰ φωτίσουν τὴν κοινωνία, καθὼς φωνάζουν, ποὖναι πιὸ φωτισμένη ἀπὸ δαύτους. ἀλλὰ γιὰ νὰ πουλήσουν περσότερα φύλλα. Πέρσι ποὔφυγε ἡ Κυβέλη πέτυχε τὸ κόλπο τους· γιατὶ νὰ μὴν πετύχει καὶ φέτος ποὺ γύρισε;

Ὑπάρχουνε μερικοὶ ἀθρῶποι, τυφλωμένοι ἀπὸ τὴ δίψα τοῦ παρᾶ, ποὺ μποροῦνε νὰ πατήσουν καὶ στὸ πτῶμα τοῦ πατέρα τους ἀκόμα γιὰ νἀποχτήσουνε χρήματα. Τέτοιοι ἀθρῶποι ὑπάρχουν καὶ στὴν Ἀθηναΐκη δημοσιογραφία. Καὶ οἱ ἀθρῶποι αὐτοί, ἂν καταλάβουν πὼς πουλώντας τὴν πατρίδα τους μποροῦνε ναὐξήσουν τὴν κυκλοφορία τοῦ φύλλου τους, εἶναι πρόθυμοι νὰν τὸ κάνουν— μπορεῖ μάλιστα νὰν τὄχουνε κάνει ἴσαμε τώρα μερικοὶ ἀπ' αὐτούς. Ἡ λύσσα τῆς κυκλοφορίας, σὰν κάθε ἄλλη λύσσα, τίποτε δὲ λογαριάζει, κανένα ἐμπόδιο δὲ βλέπει μπροστά της, ὅλα τὰ μέσα, καὶ τὰ τιμιότερα καὶ τἀναντρότερα, τὰ θεωρεῖ ἠθικὰ καὶ ἀντρίκια.

κάμουμε γι' αὐτόνε τὸν ἐλεεινό;» Οἱ θεοὶ ποὺ προσκάλεσε στὸ συβούλιο εἴτανε γέροι καὶ φρόνιμοι. Σκεφτήκανε πολὺ κ' ἔπειτα εἴπανε: «Ἄ θέλουμε νὰ φέρουμε σὲ δύσκολη θέση τὸ Ρατοβοάνα νὰν τοῦ δώσουμε γυναίκα, τὴν κόρη τοῦ Ἀποστολάτορα, καὶ νὰν τοῦ ποῦμε αὐτὰ τὰ λόγια: ἡ κόρη ποὺ σοῦ δίνουμε δὲν τρώει ἄλλο φαγὶ ἀπὸ ρύζι».—«Μάλιστα, αὐτὸ πρέπει» εἴπανε ὅλοι οἱ ἄλλοι θεοί. Ἀμέσως πήρανε τὴ Ντριαμπαριμπέ 4) θεὰ τοῦ μεγάλου ρυζιοῦ) καὶ κόρη τοῦ Ἀποστολάτορα, τῆς βάλανε τὰ καλύτερά της ροῦχα, τὰ καλύτερα στολίδια καὶ τὴ φέρανε στὴ γίς. Ἅμα φτάσανε οἱ ἀποσταλμένοι τοῦ Ἀσπρόθεου γυρέψανε τὸ Ρατοβοάνα, καὶ τόνε βρήκανε μέσα στὸ σπίτι του ποὺ τροχοῦσε τὸ μπαλντά του γιὰ νὰ πάῃ νὰ κόψῃ πάλε ξύλα στὸ ρουμάνι.

4) Ντρὶ=θεὰ, μπάρι=ρύζι, μπὲ=μεγάλος. Αὐτὴ ἔχουνε γιὰ θεὰ τοῦ ρυζιοῦ, καὶ ἐπειδὴ σ' αὐτοὺς τὸ ρύζι εἶναι ὅ,τι τὸ στάρι σὲ μᾶς, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς ἡ Ντριαμπαριμπὲ εἶναι ἡ θεὰ Δήμητρα τῆς Μανταγασκάρης.

«Μὲ τὴν ἄδειά σας;».5) — «Μπῆτε» ἀπάντησε ὁ Ρατοβοάνας. Χαιρετιστήκανε, καθήσανε στὴν ψάθα καὶ ἡ κουβέντα ἄρχισε. «Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε!» τοὺς ρώτησε ὁ Ρατοβοάνας. «Κι ἂν ρωτᾶτε γιὰ μέ! να πάντα ἐδῶ βρίσκουμαι καθὼς μὲ βλέπετε. Ἄχ! ἐκείνη ἡ καταιγίδα, τί ὁρμητικὴ ποὺ εἴτανε μὲ τὴ μεγάλη της βροχή! Μὰ ἐγὼ ὁ Ρατοβοάνας δὲν μπορῶ νὰ πεθάνω... Ἔ! ἀπ' τὰ μέρια σας τί νέα ἔχουμε;» —«Ἐμεῖς» ἀπαντήσανε οἱ ἀποσταλμένοι, «ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τίποτις νὰ σοῦ ποῦμε. Εἴμαστε κεῖ κ' ἐμεῖς. Ρίξαμε βροχὴ μὰ τίποτις δὲ χάλασε, στείλαμε καταιγίδες μὰ δὲ βλάψαμε κανένα. Στείλαμε καὶ τὸν Ἀποστολάτορα κι αὐτὸς γύρισε καὶ μᾶς εἶπε «Ὦ! αὐτὸς δὲν πέθανε», καὶ τοῦ ἀπαντήσαμε «Ἄχ! αὐτὸς εἶναι ἕνας σοφός, εἶναι παντοδύ-

5) Ὁ κάθε Μαλγάσης μόλις φτάσῃ σ' ἕνα σπίτι καὶ θέλει νὰ μπῇ, φωνάζει ἀπὸ μακριὰ «Μὲ τὴν ἄδειά σας;», κι' ἀφοῦ τοῦ ἀπαντήσουνε «Μπῆτε» μπαίνει, κι ἅμα καθήσῃ θὰ πῇ «καλημέρα» καὶ θ' ἀρχίσῃ τὸ φαγί, ἂν τοὺς βρῇ στὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ, κι ἅμα τελειώσῃ ὁ νοικοκύρης θὰν τοῦ πῇ τὰ παρακάτου λόγια τοῦ Ρατοβοάνα.

νάμος, αὐτὸς εἶναι μὰ τὴν ἀλήθεια ἕνας θεὸς σὰν καὶ μᾶς». Κ' ἔτσι ἐρχόμαστε νὰ σὲ πισκεφτοῦμε, νομίζοντας πὼς φερνόμαστε ὄχι ἄπρεπα. «Πολὺ καλά, σᾶς ἐφκαριστῶ» ἀπάντησε ὁ Ρατοβοάνας, «εἶδα τὸν Ἀποστολάτορα καὶ τοῦ ἔδειξα πὼς εἶμαι ἕνας σοφὸς καὶ παντοδύναμος, ἕνας θεὸς σὰν καὶ κεῖνους ποὺ κατοικοῦνε στ' ἀψηλά. Καὶ τώρα ποὺ ἔρχεστε νὰ μὲ πισκεφτεῖτε χαίρουμαι κατάκαρδα». Ἅμα τέλεψαν αὐτὲς οἱ κουβέντες, εἶπε ὁ Ζαναχαριμπὲς «Ἐδῶ ποὺ ἤρθαμε, δὲν ἤρθαμε μονάχα γιὰ νὰ σὲ δοῦμε, καὶ νὰ σεργιανίσουμε. Τὸ ταξίδι μας ἔχει ἕνανε ἄλλο σκοπό, κι αὐτὸς ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι μήτε γιὰ πόλεμο μήτε γιὰ μαλώματα Εἶναι γιὰ νὰ σοῦ φέρουμε τὴν Ντριαμπαριμπέ, τὴν κόρη τοῦ Ἀποστολάτορα καὶ νὰ σοῦ τὴ δώσουμε γυναίκα, γιατὶ εἶσαι ἕνας σοφὸς ἕνας θεὸς σὰν καὶ μᾶς. Ὅμως σοῦ λέμε καὶ τοῦτα· Τὸ παιδί μας μήτε μανιόκους, μήτε ἄλλα φυτὰ τρώει, παρὰ μονάχα ρύζι, κι ἂν φάῃ τίποτις ἄλλο ἀπὸ ρύζι μπορεῖ νὰ φέρῃ πολλὰ κακά». — «Γι' αὐτὸ νὰ μείνετε ἥσυχοι» τοὺς λέει ὁ Ρατοβοάνας, «καταλα-